

Димчо Дебелянов

Изминал пътя през лъките...

Изминал пътя през лъките
на Любовта и Радостта,
незнайна власт ме в мрак покити,
аз броя в гибелни места.

Аз тръпна в огнена замая
като прокудена лъча,
къде съм – диря и не зная,
къде съм – гасна и мълча.

А през запрещените стволи
из безприютни глъбини
залутан стон за милост моли
и в неповолен грях вини.

То сякаш горко заплелена,
далече в глъхналия лес,
звъни душата на Verlain'a:
„dis qu'as-tu fais de ta jeunesse!“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6169>]